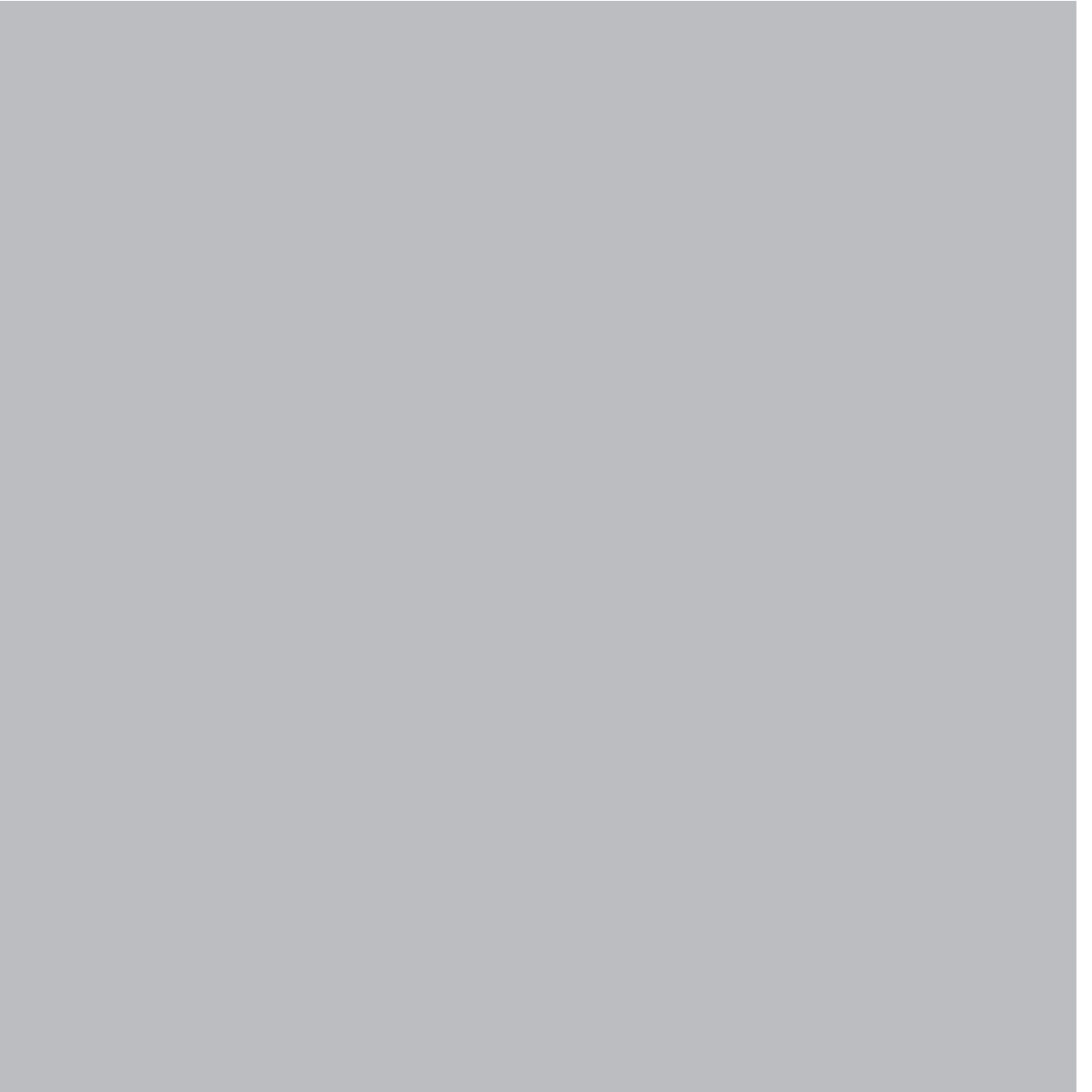

**Spotka się
z wodą
ognia
strach**

**Spotka się
z wodą
ognia
strach**

Wydawca

Zielonogórski Ośrodek Kultury
ul. Festiwalowa 3, 65-520 Zielona Góra
www.zok.com.pl

Redakcja

Mirosław Musioł

Wybór tekstów

Jolanta Marcinişzyn, Katarzyna Jarosz-Rabiej, Donata Wolska

**Projekt okładki,
opracowanie graficzne**

Teresa Grzesiak

Druk

Drukarnia UNIDRUK
ul. Bronowicka 117
30-121 Kraków

ISBN 978-83-952655-8-7

Zielona Góra 2022**Z serii tomików pokonkursowych****Konkursu Poetyckiego im Anny German ukazały się:**

do każdej chwili uśmiejaj... (2013)
Idę wpatrzona w horyzont... (2014)
Pójdziemy tam, gdzie miłość wszystkim jest (2015)
Napatrzeć się gwiazd i poznać każdy smak (2016)
I tylko bal wciąż będzie trwał... (2017)
upojeni naszym życiem (2018)
...i niech przemówi ten kamień (2019)
My niesiemy przez życie marzenia (2020)
ulotna chwila w przelocie schwykana (2021)

Zrealizowano przy pomocy finansowej Miasta Zielona Góra

Czy można pogodzić ogień z wodą?

Na to - odwieczne - pytanie próbowało odpowiedzieć dwustu pięćdziesięciu czterech Autorów, którzy nadesłali swoje wiersze na Jubileuszowy X Ogólnopolski Konkurs Poetycki im. Anny German. Utwory poetyckie wspomnianych twórców odnoszą się do fragmentu piosenki, pochodzącego z repertuaru patronki tego konkursu.

W tej edycji konkursu mottem była fraza : „Spotka się z wodą ognia strach” z piosenki „A my dla siebie” do słów Wojciecha Młynarskiego i muzyki Panajota Bojadżijewa, polskiego skrzypka i kompozytora bułgarskiego pochodzenia. Ta wyjątkowo piękna piosenka pochodzi z 1971 roku.

Według greckiej mitologii ogień był zjawiskiem magicznym. Jeden z helleńskich tytanów - Prometeusz - ukształtował człowieka z gliny wymieszanej ze łzami, a duszę stworzył z ognia, którego iskry - ukradkiem - skubnął z rydwanu boga Heliosa. Człowiek wyczarowany przez Prometeusza był delikatniejszy od tytanów. Gdy Prometeusz zorientował się, jak kruche go stworzył człowieka, dyskretnie wspiał się na Olimp, skąd wykrał święty ogień i przemycił go w łodydze kopru. Tytan przewędrował wszystkie krainy, odwiedzając każdy dom. Wkrótce zaiskrzyły się ogniska na całej ziemi. Później Prometeusz nauczył ludzi budować domy, panować nad siłami przyrody, przetapiać metale, uprawiać i użyźniać ziemię oraz wytwarzać pożywienie.

Woda jest cudem natury, symbolem życia i metaforą przemijania. Mimo, że posiada oczyszczającą i uzdrawiającą moc, czasami przynosi śmierć oraz спустoszenie. Prometeusz - narażając się na gniew bogów olimpijskich - ofiarował ludziom ogień, co dało im odrealnione poczucie panowania nad światem. Dlatego Zeus postanowił srodze ukarać ludzkość i wydał rozkaz, aby wody mórz zalały ziemię. To obraz potopu jako kary za bezbożność, chciwość i niegodziwość.

Afrodyta, bogini miłości, narodziła się z morskiej piany i przyplłynęła w muszli do Pafos na Cyprze. Z czasem wyspa stała się miejscem jej kultu. Według filozofii Platona istniały dwie Afrodyty. Ta, która urodziła się z morza, była patronką

---

miłości pospolitej. Druga - natomiast - powstała z Uranosa i stała się archetypem miłości czystej. Nimfy wodne były boginkami rzek, strumieni i źródeł.

Czy można pogodzić ogień z wodą?

Zacznijmy od laureata pierwszej nagrody. Mateusz Szostek w głęboko poruszającym wierszu „wybiórczość” pisze: „wspólnie nigdy nie będzie nam za dość młodości / białego kruka w przelotnym naszym trwaniu / dopóki będziemy trwali trwać będzie o nas pamięć”. Z jednej strony poeta boleśnie doświadcza przemijania, a z drugiej pokrzepia się wspomnieniem o „białym kruku”, który mignął przez jego życie.

Laureatka drugiej nagrody Beata Janus pochyla się nad losem Żydówki. W wierszu „Tożsamość Lucie Fischer” pełna sprzeczności bohaterka rozpaczliwie poszukuje harmonii. W tym przejmującym utworze rzeka odgrywa dwie przeciwstawne role. Z jednej strony jest żywiołem niszczącym wszystko na swojej drodze, a z drugiej życiodajną wodą „karmiącą swoje granice”.

Katarzyna Zychła, która otrzymała trzecią nagrodę, zanurza się w klimacie późnego lata. Sierpień w wierszu „Odcięcie” jest przenośnią mijającego czasu. W tym utworze poetka wyraża żal nad odchodzącym latem, a równocześnie wierzy w jego powrót. Obdarzona malarską wyobraźnią poetka widzi kwiaty na sukience, którą założy w przyszłym roku.

Wyróżnieni poeci: Elżbieta Dybalska, Katarzyna Nowak i Andrzej Wróblewski próbują pogodzić dwa przeciwstawne żywioły. Każdy na swój sposób, pojmowanie świata i wrażliwość.

Wszystkie utwory nadesłane na tę jubileuszową edycję Konkursu świadczą o wysokim kunszcie sztuki poezji. Żal, że nie sposób nagrodzić wszystkich. Organizatorzy Konkursu serdecznie dziękują Autorom, którzy nadesłali swoje wiersze.

Donata Wolska

wybiórczość

zbiegły się nasze tory niejednostajne
pomimo niejednorodności nas samych
(nie miałem paszportu pozwoliłaś mi jednak
przekroczyć granicę siebie samego na nowo)

wzięliśmy siebie w całości ze wszystkimi
naszymi wybrakowaniami wybrykami losu
(nigdy nie wybieraliśmy grochu od popiołu)
takimi jakimi jesteśmy w sobie prawdziwie
z każdą blizną z dzieciństwa i zadrapaniem
zaprzeczonych momentów minionych mroków

wspólnie nigdy nie będzie nam za dość młodości
białego kruka w przelotnym naszym trwaniu
dopóki będziemy trwali trwać będzie o nas pamięć

II NAGRODA

Beata Janus
Wrocław

Tożsamość Lucie Fischer

W Grünberg in Schlesien

Widziałam rzekę benzyny
Płynęła wartko do wnętrza synagogi
Karmiła ogień

Sąsiad spod czwórki, strażak
Bezczynn timer siedział na hydrancie
Też widział

Ja byłam wtedy Żydówką, on – Niemcem

W Zielonej Górze

Widziałam rzekę Odrę
Płynęła wartko przez prochy synagogi
Karmiła granicę

Dawny sąsiad spod czwórki, przesiedleniec
Bezczynn timer siedział obok mnie w wagonie
Też widział

Byliśmy wtedy Niemcami

Breslau 33/Wrocław 97

W kawiarence na rogu
Można usiąść przy oknie
I popatrzeć na bogów
Unoszących pochodnie
Na strwożone uliczki
Brecht, Hemingway i Kafka
Spadną złotym popiołem
Nienawiści to magia

W kawiarence na rogu
Można usiąść w pontonie
Pokonawszy Styks progu
(Przymknij oko, Charonie)
Poziom wody wciąż rośnie
Prąd zmył obrus ze stołu
Porwał, porwał do tańca
Stos złotego popiołu

Katarzyna Zychla
Żary

ODCIĘCIE

*„Nigdy nie wie się, co poradzić z tym krzykiem,
co odzywa się w nas samych.”*

/Cz. Miłosz/

prócz smutku, nie wnosisz nic więcej. milczenie spowite
zerwanym kablem telefonicznym depte nam po piętach.
przed deszczem powietrze jest lepkie jak świeża żywica.
jaskółcze myśli szybują nisko nad przepaścią.

znowu jest śmiertelnie chore lato. drzewa starzeją się przedwcześnie,
piskłeta chwieją się na krawędziach gniazd. ich małe skrzydła
trzepoczą w nas, chociaż nazywamy to inaczej, jakby słowa
musiały się nagiąć do naszych wyobrażeń o sensie.

sukienka w kwiaty, włosy rzucone na wiatr. sierpień sypie
proroctwa z pustych kłosów, mydli nam oczy błyskiem
słońca wśród wciąż jeszcze zielonych liści. nad
papierówkami uwijają się motyle. niektórzy wierzą
w ponowny powrót, szycie snów na miarę tęsknot.

o świetle miasto zaostrza kontury. z wykuszy okien zsuwają się cienie.
kamień czasu mieli zegary na popiół. wszystko było i znowu będzie.

ADORATOR

Pani Józefa, mimo podeszłego wieku, nosi nadal włosy upięte w koński ogon. Jej cichy wielbiciel od lat obserwuje ją z okna na czwartym piętrze, gdy wychodzi na ulicę. Także już niemłody adorator po jej siwych włosach odmierza upływ czasu. Miarę nieśmiałości wyznania swych zamiarów wobec pani Józefy.

Gdy ona wraca ze sklepu z zakupionym właśnie kartonem mleka o dwuprocentowej zawartości tłuszczu, nie patrzy w okno, gdzie tkwi jej adorator z duszą niespełnionych oczekiwań. Dobre wychowanie nie pozwala zaglądać w cudze pielesze. Ogień uczuć płonący w sercu wielbiciela niekiedy gasi woda nieśmiałości.

Obok młoda matka spaceruje z wózkiem. Pewnie myśli, że w tym wieku to już nie wypada.

EROTYK MIEJSKI

Młode kobiety o brzuchach płaskich
jak ofiarne stoły płyną przez miasto
W porannym chłodzie lśni tylko
jedwab skóry po którym ślizgają się
spojrzenia mężczyzn Po czyich udach
będą się wspinać twoje oczy
kiedy będziesz stawiał kroki ze snu
na chodniku poprzecinanym odłamkami słońca
Czyje oczy będą okrąglić moje piersi
w cieniu autobusowych wiat...

Potem miasto roztopi się
stanie się lepkie i brudne
popłynie arteriami ulic
podziemnymi tunelami
będzie gotować się i kipieć
będzie nas połykać i dławić się
zanim nas wypluje
jak przeżutą gumę
i staniemy się bezkształtną jego cząstką

Ten wiersz jest o tych trudnych dniach
które nas od siebie oddalają
ale muszą być żebyśmy czuli
w opuszkach palców elektryczny impuls
jak ślepcy gotowi rozpoznać
fakturę jedwabiu nie dotykając go

Niedotyki

nad blatem dębowego stołu
spotkały się nasze intencje
przebrani w spokój
nasze dłonie w niedotyku
zespolone
sumienia nieczyste
uświęca biel myśli
majestat spotkania
uświęca płomień
pod stołem nieuporządkowania
dopełnia spopielone wspomnienia

WYRÓŻNIENIE

Elżbieta Dybalska
Zielona Góra

Ogień

słowa rysują

spokojnym oburzeniem

umierają jak rzeka

milkniesz w bezruchu

ognia strach wypala

otula skorupę

naszych serc

puste dzbany wypełni woda

Rysy

ile jest mnie we mnie
ile ciebie w tobie
pomiędzy nami
iskra co zapala
iskra co spala
wieczna pustka
czas stracony
czas podarowany
obecność ukryta
nie pękaj
albo miej rysy
przez nie będzie bliżej do mnie

JESIEŃ

*Biegnie jesień zdyszana i noże błękitne
świecą w jej niemym spojrzeniu.
(...) Idzie anonim, terror, armia czerwona.*

Jesień, A. Zagajewski

śpij spokojnie – to światło słonecznego zachodu brodzi
po rdzawym rżysku, po zagonach kapusty. nie!, to jeszcze
nie jesień – jest środek dziwnego lata. i nawet to inna wioska,
choć podobna do tamtej.

przeciąg szarpnął firanką – złotorogie szerszenie upadły na
prześcieradło: możesz mówić o szczęściu – żaden cię nie uządlił,
jednak jeszcze się nie budź, bo spłoszy się Pasithea i
zgrzytnie błękitny nóż.

rozpętasz gradowe burze i wychlusną jesienie z dębowej
beczki – tej, w której ojciec kisi ogórki. i będziesz tłumaczył
ceniom ptaków, zwierząt i roślin, że się muszą zawrócić
do swojego zaświata.

ojciec wyjdzie przed furtę w kalesonach, bez czapki, zacznie
wołać do psów – pomyśl, jak mu to powiesz, że go od dawna
nie ma? i że w widmie ogrodu coś skrzypi zbyt podejrzanie,
więc jest pewno prawdziwe,

a ty nie wiesz: to złodziej mirabelek czy armia uzbrojona po
zęby czołga się w grzędach marchwi, w rzędach krzaków
porzeczek. jeśli zerwiesz się z łóżka, na pewno roztrzaskasz
swoje kieszonkowe lusterko, co wróży

siedem lat chudych. na pewno rozsypiesz sól. z rozprutej
szczeliny czasu wylezie Jan Nepomucen i będzie się upominać
o przydrożność czeremchy. pomieszają się światy. przymuszą cię,
byś przyłożył ucho do dziupli w pniu, z której wycieknie

próchno, skowyty, błękitność noży...

KONIEC

Ogień i miłość
– żywioły życia dwa.
Pierwszy gasi woda,
drugi – gorzka łza...

WSPÓŁGRA

JA – ogień.
TY – woda.
Przeciwieństwa dwa.
Wciąż powtarzają,
że nie dla siebie My...
TY i JA.

Lecz nawet gdy
na horyzoncie tsunami,
iskry nam nie brak.
Zawsze wystarcza żaru,
aby przezwyciężyć strach.

Wielka fala wzbiera
– na imię Miłość jej,
uczucie wciąż podlewa,
ogrzewa ogień je.

Tak trwamy razem lata,
przekornie współgra trwa.
TY – woda,
ogień – JA.

***

patrzy w lustro
nic
przeciera je aż do bólu
jest
pusta studnia
a miała być pełna mleka
krwi i wina
zostały blizny
i pióra ptaków

lustro wypada z rąk
wzrok szuka ziemi
wypatruje czy wyda plon
z obumarłej kobiety

***

w mojej głowie ptak ze zwichniętymi skrzydłami
w jego w sercu czarne fiołki
i skórka mandarynki - ślad słońca

wokół zeschłe liście -
niespełnione marzenia porywane przez wiatr

w dolinie kości kobieta
ciemnym głosem rzewnie śpiewa
o zielonych skrzydłach

w mojej głowie czeka ptak

***

jesteś
czujesz ból dawno umarłych
a ja znów cofam rękę -

nauczyłam się żyć za szkłem

Gabija

Wyszła z wody. Naga.
Ludzie na plaży zrobili jej miejsce. Przy ognisku.
Podeszła blisko, bliżej i jeszcze bliżej.
Ktoś rzucił jej ręcznik. Nie trafił.
Ktoś zapytał o imię. Nie odpowiedziała.
Weszła w sam środek ognia
osuszyła włosy i ramiona
schyliła się po zwęglony patyk
poprawiła brwi i rzęsy
bo taką miała palącą potrzebę.
Gdy to wszystko zrobiła
wyszła z ognia i wskoczyła do morza.
Sycząc z radości
przeskoczyła najwyższą
falę strachu.

niby femme fatale

*kamienie nie mają imion
leżą
stopy nie mają imion
idą*

H. Poświatowska

leżę z tobą. codziennie idę do ciebie i na imię mam
Isztar. regularnie zapominam się w twoim oddechu.
zaplątuje w nim kosmyki siwych już włosów jak cumę
która nie boi się furii wiatru. niechcący prawie cię

duszę ale przecież nigdy nie mówiłeś że chcesz długo
żyć. nigdy nie obawiałeś się gorącej herbaty podanej
w lekko pękniętym kubku jednak przyklejonym do
daty z dawno wyrzuconego kalendarza i z krzykiem

Muncha. nigdy nie wierzyłeś w moje prawdziwe imię
Anna. mówiłeś: do ciebie nie pasuje bo znaczy pełna
łaski a ona już dawno osiadła na Antarktydzie. zamarza.
i powtarzasz jak mantrę: jak dobrze że nie jesteś związkciem

frazeologicznym.

08.01.2022

Tu potop, tu pożar...

Tu pożar. Już na cztery strony się rozlewa,
Ucieka zeń w popłochu stworzeń cała rzesza,
Płonie las. Z krzykiem ptaków dźwięk syren się miesza,
One gniazd już nie mają na kikutach drzewa.

Tu potop. Rwąca rzeka do wioski się wdziera,
Otacza wodą domy, przełamuje wały,
Porywa samochody i ziemi kawały.
Tyle zniszczeń. Pytanie pada: I co teraz?

U nas kiedyś był pożar taki, co nie niszczył,
Podsycany uczuciem ogrzewał nam serca.
O potopie miłości bezdennym, ożywczym,
Żaru pełnym jak ogień czy jeszcze pamiętasz?

A dziś? Nie tli się ogień, cofnęła się fala.
Ryk żywiołów ścichł. Został smak rozczarowania.

źródło wstydu

żeby nie było dziecka – mówił, kiedy
brał do ręki jej piersi. potem w drodze

do kościoła zakrywała twarz chustką,
żeby uciec od natrętnych spojrzeń.

gdy śpi, śni snopy siana, snopy światła.

źródło smutku

zapłakany chłopiec przy śmietniku
ciągnie za ucho rozprutego misia.

idzie z naręczem tranzystorów. stroi to?
zanosi się od płaczu, zanoszą modlitwy

w nieznanym języku przed majestat
kineskopu. świat się wypalił, mój synu.

źródło rzeki

nie planowała ciąży. dziecko weszło
w nią i wyszło nad rzeką. potem długo

przemynała w strumieniu wody piersi
i ujście bioder. szlochała.

origami z ciem

zapalone żarówki to problem
wysokie rachunki i widoczne niedoskonałości

kiedyś przez uchylony lufcik wleciał anioł
walnął kilka razy w ścianę i usiadł
na jedynej nieenergooszczędnej
*(kiedy przypominam sobie żeby ją wymienić
gaszę światło)*
piekło nieomylności w zamrożonym czasie

potem przyleciała ćma niechcący
próbowali razem wylecieć przez zamknięte okno

dobrze że anioły nie istnieją
złamane skrzydło chowam do pudełka

zapalone światło to błogosławieństwo
zamykając oczy można zmienić rzeczywistość

DIALOGI

każdy wiersz jest dialogiem z kobietą
z barwą jej głosu
żalem zawodu w jej oczach
nawet jeśli mówię do siebie
każdy tekst jest wchodzeniem po schodach
do kobiety
staniem na jej balkonie
oczekiwaniem na miłość
wychodzeniem nad ranem
na chwilę lub na zawsze
nawet jeśli mówię o sobie
nie daj się wyprowadzić w pole
prowadzę dialog z kobietą
niedokończoną melodię

List rosyjskiego poety do człowieka (w sobie)

obudziliśmy się bez ojczyzny, ktoś zdecydował za nas.
nie możemy już tu zostać. wyjechać też nie można.
nie możemy usłyszeć prawdy ani jej wypowiedzieć.

możemy tylko stanąć z pustymi rękami na ulicy.
możemy w milczeniu wziąć w dłoń czystą kartkę,
zamiast wiersza napisać jedno słowo, które nas pali.

Wstęp	5
<i>Mateusz Szostek</i>	
wybiórczość.....	7
<i>Beata Janus</i>	
Tożsamość Lucie Fischer	8
Breslau 33/Wrocław 97	9
<i>Katarzyna Zychla</i>	
Odcięcie	10
<i>Andrzej Wróblewski</i>	
Adorator	11
<i>Katarzyna Nowak</i>	
Erotyk Miejski	12
<i>Elżbieta Dybalska</i>	
Niedotyk	13
Ogień	14
Rysy	15
<i>Anna Piliszewska</i>	
Jesień	16
<i>Elżbieta Stelmaszewska</i>	
Koniec	17
Współgra	18
<i>Jolanta Szymańska</i>	
*** (patrzy w lustro)	19
*** (w mojej głowie...)	20
*** (jesteś)	21

<i>Marek Chojnacki</i>	
Gabija	22
<i>Urszula Kopeć-Zaborniak</i>	
niby femme fatale	23
<i>Urszula Krajewska-Szeligowska</i>	
Tu papier, tu pożar..	24
<i>Kacper Plusa</i>	
źródło wstydu	25
źródło smutku	26
źródło rzeki	27
<i>Michał Przyborowski</i>	
origami z ciem	28
<i>Remigiusz Czyżewski</i>	
Dialogi	29
<i>Piotr Zemanek</i>	
List rosyjskiego poety do człowieka (w sobie)	30

Klub Miłośników Anny German działa w Zielonogórskim Ośrodku Kultury od kilunastu lat. Pomysł na klub powstał wraz z Festiwałem *Tańczące Eurydyki*, który odbywał się w Zielonej Górze w latach 2002-2007, a poświęcony był Annie German. Łączy nas miłość do talentu tej wybitnej artystki i muzyki w ogóle. Spotykamy się co miesiąc. Wspólnie słuchamy muzyki, poszerzamy wiedzę i znajomość repertuaru nie tylko Anny German, ale także innych wykonawców polskich i zagranicznych. Działalność Klubu to również koncerty, spotkania autorskie. Jeśli czujesz, że gdzieś głęboko w Twoim sercu od dawna goszczą nuty pisane ręką Annę German... jeśli chcesz posłuchać Jej głosu... wspominać... czy po prostu pobyc w gronie przyjaciół...

Zapraszamy!

Napisz do nas lub zadzwoń: klubannygerman@zok.com.pl, tel. 68 451 10 11, a my zaprosimy Cię do naszego grona. Jako członkini Klubu Anny German dodam, że w ramach miłości do Jej talentu łączą się tu ludzie dostrzegający potrzebę w życiu zachwytu, radości, wspólnotowości. Organizujemy także różnego rodzaju okolicznościowe spotkania i wtedy recytujemy wiersze, śpiewamy piosenki w scenerii np. okazów kwiatów z działek słuchaczy czy własnoręcznie upieczonych świątecznych pierniczków. Słowem piękno i radość.

Stowarzyszenie Jeszcze Żywych Poetów powstało w marcu 1995 roku z inicjatywy Jolanty Pytel, Władysława Klępki, Agnieszki Haupe, Katarzyny Jarosz-Rabiej i Aleksandra Brunona-Kiecia. Celem naczelnym Stowarzyszenia od początku było promowanie poezji w Polsce i na świecie, wspieranie lokalnych twórców poprzez wydawanie tomików wierszy, organizowanie wieczorów autorskich. Jesienią 1995 roku powołano do życia jedyną w swoim rodzaju instytucję – Uniwersytet Poezji, który funkcjonował przez trzy lata. Z setki uczestników, którzy zadeklarowali chęć uczestniczenia w prowadzonych przez Uniwersytet zajęciach, dyplom ukończenia otrzymało około pięćdziesięciu słuchaczy. Celem tego „Uniwersytetu” było wykształcenie świadomego odbiorcy literatury oraz konsumenta szeroko pojętej sztuki, a wykłady prowadzone były przez osoby, będące autorytetami literackimi w tamtym czasie. Od początku powstania prezesem SJŻP jest zielonogórska poetka Jolanta Pytel.

10 lat

...do każdej chwili, uśmiechaj...

Idę wpatrzona w horyzont...

PÓJDIEMY TAM, GDZIE MIĘDSC WSZYSTKIM JEST

NAPATRZEC SIĘ GWIAZD
I POZNAC KAŻDY SMAK

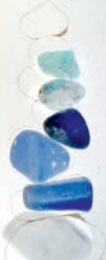

...I TYLKO BAL WCIĄŻ BĘDZIE TRWAŁ...

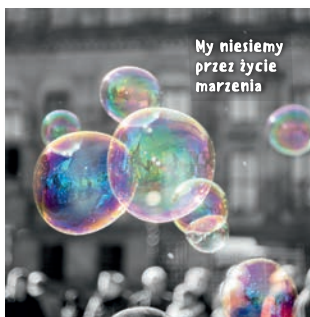

ufojeni naszym życiem

i niech przemówi ten kaptur

My niesiemy
przez życie
marzenia

*ulotra chwila
w przelocie schwyтана*

ZIELONOGÓRSKI
OŚRODEK
KULTURY
zok.com.pl

STOWARZYSZENIE
JESZCZE ŻYWYCH
POETÓW